

Meditatie

Vertrouwen op een goede afloop.

Lees 1 Koningen 17 : 7- 16. Als u de samenhang wilt herkennen.

Het zal je maar gebeuren. Er staat een vreemdeling op de stoep en die vraagt drinken en eten en dat ook nog op een dwingende manier. Dat gebeurde de weduwe in Sarfat. Ze was wel van zijn komst op de hoogte maar toch plaatste het haar voor problemen die ze niet kon overzien: Hebben we dan zelf wel genoeg?

Ze moet in vertrouwen doen wat de vreemdeling zegt en ontdekt dan dat er genoeg is voor iedereen. God belooft dat er genoeg zal zijn. God staat garant voor de Toekomst.

Aan dit verhaal moest ik denken toen de stroom vluchtelingen, na zuid europa overspoeld te hebben, ook het noorden bereikte.

Hoe gaan we daarmee om? We waren natuurlijk al gewaarschuwd maar dachten dat het ver van ons bed zou blijven. (en deden dus weinig) Nu is het dus zover dat we er niet meer aan ontkomen kunnen; we zullen onze welvaart moeten delen (herverdelen misschien).

Deze keer realiseren we ons ook dat vluchtelingen misschien méér nodig hebben dan alleen onderdak en veiligheid. Er moet aandacht zijn voor de opgelopen trauma's, perspectief op een baan om het leven te normaliseren, een netwerk van mensen om je heen die je helpen je plaats te vinden in dat nieuwe land en die je de gewoontes en gebruiken uitleggen. (tot nu toe was daar amper aandacht voor) Daarom lijkt kleinschalige opvang, in dorpen, beter dan de massale opvang in grote hallen in een stad. Maar ja, dat is wel duurder, ik weet het.

Je kunt bij deze zaak op verschillende manieren denken: als je denkt aan wat het kost zul je niet vrolijk worden. Als je denkt aan wat deze mensen nodig hebben en wat je kunt geven, kom je in actie. De regering doet het eerste.

De bevolking probeert het tweede te doen. Goede sturing is nodig. Ik vrees dat de regering, de politiek, nog lang zal vergaderen en beslissingen uitstellen. Ik wacht op het moment dat burgers in de gelegenheid gesteld worden een zinvolle bijdrage te leveren maar ook daarbij is aansturing nodig anders blijven we knuffels inleveren.

Terug naar Sarfat: De moraal zou kunnen zijn: als je deelt van wat je hebt in het vertrouwen dat God je nabij is, is er genoeg voor het heden. Misschien moeten we zo maar beginnen; met inzet, met vertrouwen, in goed overleg. Ik had een buurman die bij elke tegenslag, en die waren er genoeg, zei: "Ik eet er geen boterham minder om". Dat is een nuchtere wijsheid die ons helpt boven de waan en de paniek van de dag uit te stijgen. Dat geef ik u graag door.

Doet de kerk nu aan politiek, zult u zich misschien afvragen? De kerk is politiek, Gods politiek.

God doet aan politiek door een samenleving te scheppen van verzoening, liefde en dienstbaarheid daar hoort ook dankbaarheid bij. Het zou toch raar zijn als je elke zondag het goede voorbeeld hoort maar niet probeert dat in je samenleving gestalte te geven? Als dat echt gebeurt gaan mensen nadenken en vragen waarom dat, ook voor christenen, zo belangrijk is.

Jongeren die in de kerk zo nu en dan meemaken dat het stil is

om een overledene te gedenken zijn stomverbaasd dat FIFA - voorzitter Blatter een minuut stilte inperkt tot 11 seconden. Het ging om Nelson Mandela, nota bene; je moet maar durven! Vluchtelingen uit het Midden-Oosten vragen zich af waarom rijke oliestaten geen andere hulp leveren dan het aanbod Moskeeën te bouwen. Als ze een tijdje in dit land wonen en ontdekken dat je hier je eigen mening mag vormen, bestaat de kans dat ze de democratie en zelfs het chr.geloof gaan ontdekken. Zonder dwang, in vrijheid. Dat gun je toch iedereen?